

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ВІСНИК ГРУДЕНЬ 2013 РІК

Андрію, Андрію, коноплі сію, Спідницею волочу, заміж вийти хочу.

13 грудня Волинський обласний фонд «Карітас-Волинь» відзначав День святого Андрія Первозванного – першого з апостолів, хто пішов слідом за Ісусом Христом.

Незважаючи на те, що це дохристиянський святий, обряди і традиції цього дня сягають дохристиянських часів. З усіх свят річного календарного циклу день Андрія є одним із найтаємничіших, найцікавіших, цього дня

відбуваються заклинання й угадування майбутнього, ритуали з калетою та інші ворожіння.

Свято відбулося для людей похилого віку в рамках програми «Місце зустрічі: Діалог» фонду «Пам'ять. Відповіальність. Майбутнє» у приміщенні Суспільної служби України, яке люб'язно надала Марія Карпінська.

Директор отець Володимир Кметь ознайомив з діяльністю, здобутками та новими проектами, які реалізуються на даний час у ВОБФ «Карітас-Волинь». Також він розповів про апостола Андрія Первозванного, який проповідував християнську віру. Працівники фонду та гості прочитали спільну молитву.

Ведуча свята соціальний працівник Віта Сергєєва розповіла, що Андрієва ніч допомагає незаміжнім дівчатам піznати свою долю : чи доведеться ще рік діувати, чи на щастливицю чекає вдале заміжжя. Вона нагадала про найпоширеніші способи ворожіння – на балабушках, слуханні попід чужими вікнами в ніч перед Андрієм, на жмені коноплі або зерна та інші. Присутні почули про те, як за допомогою звичайних побутових речей можна було визначити фах майбутнього чоловіка, хто стане головним у сім'ї, про залицяння хлопців у святковий вечір, про кусання калети – обрядового калача, відгадували українські загадки.

Люди похилого віку поділилися спогадами про те, як відзначали у свій час це свято, різні способи ворожіння, бешкетування хлопців у ніч на Андрія.

Соціальний працівник Ірина Бойко додала кілька слів про це свято.

Зустріч прикрасили своїми піснями члени хору Ветеран та тріо Калина Палацу

культури. Усіх присутніх об'єднали пісні, які залюбки співали усі присутні.

За традицією, святкування закінчилося чаюванням.

**Соціальний працівник
ВОБФ «Карітас – Волинь»
Віта Сєргєєва**

Другий рік у ВОБФ «Карітас-Волинь» успішно реалізується програма підтримки з метою суспільного визнання жертв нацизму у Східній Європі «Місце зустрічі : Діалог» . Фонд «Пам'ять. Відповідальність, Майбутнє»

Давайте заспіваємо

активно підтримує тих, хто пережив нацистські злочини. Одним із партнерів даного проекту є Нововолинська громадська організація ветеранів війни і праці. З членами цієї організації налагоджено діалог поколінь. Учнівська молодь – волонтери фонду із задоволенням спілкуються з людьми похилого віку, ветеранами Великої Вітчизняної війни, жертвами нацистських концтаборів та окупації. Ось і цієї неділі учні 5-го класу ЗОШ № 4 побували в музеї

цієї організації та відвідали репетицію хору Ветеран , керівником і акомпаніатором якого є Василь Павлович Приступа. Ветерани виконали пісні військової тематики, українські народні та пісні Волинського краю. Діти теж порадували присутніх піснями про Україну та жартівлівими. Пізніше вони подякували людям похилого віку за теплу зустріч, свої спомини про війну та чудовий концерт.

Тепла зустріч закінчилася, за традицією, чаюванням.

**Соціальний працівник
ВОБФ «Карітас-Волинь»
Віта Сєргєєва**

Українська спілка в'язнів – жертв нацизму «Наші долі – тема для творчості молоді»

За рішенням ООН 10 –го грудня щорічно відзначається «Міжнародний день прав людини». Саме на відзначення цього Дня у Київському палаці дітей та юнацтва 13 грудня 2013 року відбувся круглий стіл з молоддю – гуртківцями «ЮНІ – ПРЕС» на тему «Права людини і сьогодення».

Вперше День прав людини почав святкуватися у 1950 році після

того, як Генеральна Асамблея прийняла резолюцію 423 (V), що закликає всі держави та зацікавлені організації встановити 10 грудня кожного року в якості Дня прав людини. У цей день 1948 року Генеральна Асамблея ООН прийняла Загальну декларацію прав людини, яка стала першим міжнародним документом, у якому були чітко сформульовані положення про права людини. В декларації йдеться про розширення прав людини, активну пропаганду ідей рівноправності, соціальної відповідальності та взаємодопомоги.

На сьогоднішній день загальне визнання усіма державами-членами ООН базових прав людини, закріплених Декларацією, підкреслює їх величезну значимість в нашому житті.

Гуртківці - майбутні юні журналісти з великим інтересом прослухали спогади заступника Голови Української спілки в'язнів - жертв нацизму з міжнародної і виховної роботи та збереження пам'яті Слесареву Надію Іванівну - колишнього малолітнього в'язня фашистських концтаборів.

Під час свого виступу вона ознайомила молодь з діяльністю Спілки. На екрані продемонструвала сайти УСВЖН:

- www.usvzn.com, на якому надається інформація про діяльність відділень Спілки;
- www.ost-arbeiter.com, на якому викладено друковані видання - три книги «Пам'ять заради майбутнього» .

На прикладі своєї долі вона показала, яких страждань зазнали безправні люди під час панування в Україні тоталітарних режимів: сталінського і гітлерівського, коли без будь - яких доказів за наклепом чи підозрою та за принципами звірячої ідеології були масово знищені мільйони людей. У 1937 році її батька було заарештовано і розстріляно як «ворога народу», якого безпідставно звинувачено в антирадянській діяльності. Її матір відбувала тяжке покарання як дружина «ворога народу» протягом 8 років в таборах СІБЛАГУ, а вона – їхня дочка семирічною дівчинкою була кинута в спеціального призначення дитячий будинок для дітей «ворогів народу», звідкіля з великими зусиллями її витягнула тітка - рідна сестра матері. Зі своєю тіткою вона й пройшла тяжкий життєвий шлях під час окупації України, а потім ще й у фашистській неволі, де вони зазнали страждань від холоду, голоду, знущань і презирства під час тяжкої, непосильної праці в фашистських концтаборах.

Мільйони людей в усьому світі знають про звіряче обличчя фашизму з книг, документальних та художніх фільмів, але тих, хто пам'ятає злочини тоталітарних режимів зі свого трагічного досвіду, щодня все зменшується.

І тому головним завданням цих людей є передати пам'ять молодим поколінням, щоб таке в історії людства ніколи не повторилося.

В Україні на захист прав людей, постраждалих від нацизму, з 2000 року діє Закон «Про жертви нацизму».

Тепер як ніколи сучасне людство має плекати збереження прав людини будь - якого походження.

Українська спілка в'язнів – жертв нацизму
Учасник проекту «Наші долі – тема для творчості молоді»
Галина Мартиш.

Рождественская акция «Искорка душевного тепла» - встречи, улыбки, слезы благодарности

Как-то так вышло, что именно 25 декабря было

В Макеевке было решено провести акцию «Искорка душевного тепла» для немобильных членов клуба. К ней долго готовились, обдумывали буквально каждый шаг от ассортимента в подарочный набор до времени визита в семью. Впервые для реализации идеи мы привлекли детей. Учащиеся городской художественной школы подготовили свои картины и видео приветствия в качестве подарка больным людям.

Суть акции очень проста: посетить немобильных на дому, поздравить с наступающим новым годом, вручить подарки, рассказать о делах клубных. О своем визите мы сообщили заранее, согласовали и время посещения, вошли, так сказать, в режим. Было приятно, что нас везде ждали. Самые дальние наши подопечные живут в поселке Землянки. Это сельская местность, простые постройки середины прошлого столетия, большие огороды и сады. Может быть поэтому, встречи в семьях Александры Андреевны Кудиновой и Матрены Игнатьевны Горбань были более продолжительными, сопровождались теплой беседой о житье-бытье, а расставанье – со слезами благодарности на глазах. В другом конце города супруга Михаила Александровича Глуховери откровенно призналась, что «Миша сегодня даже побрился, да и ждал вас в приподнятом настроении».

В поселке шахты им. Бажанова новый член клуба, прикованная к постели после инсульта Мария Михайловна Рыбий в порыве откровенности вспомнила и довольно подробно рассказала о своем детстве, проведенном в оккупированной деревне, о несостоявшемся по чистой случайности расстреле жителей всей деревни и многом другом. Получилось, что мы не только поздравили человека, но и для истории записали ее биографию. Вроде и засиживаться долго нельзя, но по мнению Елены Васильевны, дочки Марии Михайловны, «...мама, как будто расцвела с вами, и говорит почти без помех, и улыбается...»

Трудно словами передать эмоции, которые сопровождали участников акции, притом, в обеих сторонах: как организаторов, так и получателей даров. Но практически традиционным было одно: встречались мы с улыбками, а расставались со слезами благодарности. Благодарили организаторов акции за внимание и заботу, а мы все вместе благодарны БФ «Память. Ответственность. Будущее» - EVZ за возможность быть маленькой песчинкой в таком большом и нужном для людей проекте, который дарит радость, а возможно, и продлевает людям жизнь.

**Макиевская городская организация бывших узников фашизма, Донецкая область
Тамара Артамонова, Руководитель проекта**

Международный день инвалидов

В рамках Программы «Место встречи – Диалог», в преддверии Международного Дня инвалидов, в городском совете ветеранов состоялся круглый стол участников проекта «Разом сивими стежками минулого». С вступительным словом выступила председатель городского совета ветеранов, руководитель проекта Н.В.Горбенко, которая сказала о том, что власти Украины уделяют значительное внимание решению проблем инвалидов, всем нуждающимся - предоставляются реабилитационные и медицинские услуги, поощряются творческие и художественные начинания.

Городская власть особое внимание уделяет не только инвалидам, но всем категориям граждан. Большой заботой пользуются участники боевых действий, ветераны войны и, конечно же, жертвы нацистских преследований.

Присутствующие на встрече за круглым столом малолетние узники и отарбайтеры А.В.Лукьяненко, В.М Кобузенко, А.А.Мазур, Т.Н.Шевченко, В.В.Нехотина, В.Н.Лысюк поддержали Н.В.Горбенко и высказали глубокую озабоченность будущим Украины в случае отказа от вступления в Евросоюз и пожелали всем украинцам европейского образа жизни во всех его положительных аспектах.

Далее Н.В.Горбенко отметила, что за прошедшее время после предыдущей встречи у двух участниц целевой группы произошли знаменательные события – юбилеи. Присутствующие аплодисментами выразили поддержку поздравлениям и пожеланиям юбилярам В.К. Вечеровой и П.Ф. Пасечник, подарили памятные альбомы с их фотографиями на встречах и мероприятиях , а также сувениры.

В средине – Шевченко Т.Н.

А потом официальная часть плавно перешла к чаепитию. И здесь присутствующие уже не стеснялись выражать свое отношение к происходящим событиям и горячо осуждали действия властей по отношению к митингующим. Вспомнились события оранжевой революции, приводились примеры падения жизненного уровня за последние годы и действия правительства, не оправдавшие ожидания граждан Украины и приведшие к снижению уровня жизни и смертности тысяч людей.

В качестве разрядки поступило предложение попеть любимые песни. И долго не пришлось ожидать смельчаков. Пелагея Андреевна Пасечник солировала и

замечательно исполнила песни на слова любимого поэта Сергея Есенина. Лидия Михайловна Шпота рассказала балладу о судьбе ветерана и его семейной трагедии.

А потом Татьяна Никитична Шевченко по просьбе товарищей рассказала о трагических событиях в жизни своей семьи. Она родилась в Воронежской области в 1935 году и была третьей дочерью из четверых. Отца забрали на фронт с первых дней войны. Наступающие немцы сожгли ее село дотла в 1942 году, и всех способных передвигаться жителей погнали в лагерь. За колючей проволокой оказались ее мать и сестры. Немцы, а особенно были жестокими финны, которые издевались над всеми и за малейшее неподчинение били чем придется и по чем придется и даже убивали. Меньшая сестра как-то замешкалась с выполнением приказа что-то делать и немец бил ее прикладом по голове и спине. Девочка долго потом не могла прийти в себя. А мамы рядом не было, потому что немцы выгоняли под автоматами на принудительные работы: рыть рвы и выполнять разную хозяйственную работу по обслуживанию заключенных и охраны лагеря.

Большим праздником был день освобождения русскими войсками. К счастью, мама и мы с сестрами,- рассказывала Т.Н.Шевченко,- остались живы. А в 1947 году демобилизовался папа, и теперь семья воссоединилась после стольких лет страданий. Когда подросла, я пошла работать на металлургический завод в ОРС, продавцом, потому что хорошо училась в школе и с математикой дружила. Так прошло 27 лет, а потом 25 лет работала продавцом в коопторге.

Обстановка на встрече была теплой и доброжелательной. Но главное – глаза присутствующих светились огоньком и счастьем, а, значит, правдиво мнение о том, что русская душа никогда не сдается и не падает духом, несмотря на трудности и испытания.

Руководитель проекта «Разом сивими стежками минулого» Н.В.Горбенко

В зимний холод всякий молод

Как быстро летит время! Казалось бы, только вчера мы – специалисты проекта «Укрепление социальных связей людей, которые пострадали от нацизма, путём проведения встреч с молодёжью как для мобильных, так и для немобильных пожилых людей в городе Харькове» с волнением готовились к нашей первой встрече с участниками целевой группы... А сегодня – уже составляем наш первый квартальный отчёт и с воодушевлением смотрим в будущее.

Декабрь – первый месяц зимы и последний месяц уходящего 2013 года, подарил нам множество незабываемых душевных встреч. В первых числах декабря мы

посетили выставку детских художественных работ, посвященных военной тематике, отметили Всемирный День инвалида, а в конце месяца – окунулись в волшебную атмосферу праздников – Дня Святого Николая и Нового года.

Передвижная выставка детских художественных работ «Как тяжело пережить эту войну...», в честь 70-летнего юбилея

освобождения Украины от немецко-фашистских захватчиков, проходила в г. Харькове с 26 ноября по 5 декабря 2013 года и была организована Международной общественной организацией «Международный фонд «Взаимопонимание и толерантность». Мы не могли пропустить столь интересное событие, поэтому отправились туда вместе с молодыми и пожилыми волонтёрами проекта – студентами Харьковской гуманитарно-педагогической академии и членами клуба активного долголетия «Вторая молодость».

Здесь мы познакомились с уникальным человеком, свидетелем событий Великой Отечественной войны – Николаем Владимировичем Калашниковым, который рассказал нам о жизни г. Харькова в годы фашистской оккупации.

4 декабря 2013 г. состоялась очередная встреча участников целевой группы с психологом проекта Ольгой Евгеньевной Ельцовой.

На этот раз мы решили немного отвлечься от воспоминаний и переживаний, связанных с войной и порассуждать на другие темы.

Одна из них была посвящена Дню инвалидов, который во всём мире ежегодно отмечается 3 декабря. Этот праздник был учреждён Генеральной Ассамблеей ООН в 1992 году. В Украине отмечается с 1993 года. В последнее время стараются не применять по отношению к таким людям определений, вызывающих негативные ассоциации: «человек с ограниченными возможностями» стал полноправным членом общества, имеющим особые потребности. Поэтому задача каждого из нас – быть милосердными и помнить, что тело – это всего лишь оболочка, внутри которой живёт светлая душа, которая, также как и наша, нуждается в любви и заботе.

Следующей темой, которую мы затронули, стала актуальная для всех присутствующих тема старости. Участники группы вместе с психологом обсудили различные аспекты поздней взрослости: возрастные рамки, гендерные отличия в отношении к старости, психологические потери и приобретения позднего возраста, изменяющийся образ жизни и многое другое. В завершение встречи был организован совместный просмотр и обсуждение документального фильма «Старость в радость» телеканала Russia Today.

Очередная встреча группы, изучающей азы православия, состоялась 18 декабря 2013 года, в канун Дня Святого Николая.

Святой Николай известен своей любовью к детям. И, по всему, не без его святого участия в детский дом семейного типа «Отрадное» в очередной раз приехали любимые бабушки (члены Харьковской областной организации «Жители Блокадного Ленинграда») и участницы клуба «Вторая молодость»). Они привезли с собой подарки, фильм о Николае Чудотворце и множество интересных историй.

Дети развлекали гостей праздничными номерами: танцами, песнями, акробатическими трюками. А закончилась встреча традиционным чаепитием.

В конце месяца, 25 декабря, в клубе «Вторая молодость» состоялся большой Новогодний вечер, собравший за одним праздничным столом более 50 человек. Среди гостей – члены двух крупнейших в нашем городе организаций, объединивших людей, пострадавших от национал-социализма, - Харьковского

областного совета борцов антифашистского движения «Бывшие узники фашистских концлагерей» (председатель – Игорь Фёдорович Малицкий) и Харьковского областного общества «Жители Блокадного Ленинграда» (председатель – Мария Петровна Фетисова).

Кто только ни выступал на этом вечере! Спето множество душевных песен, прочитано много стихов. Наши гости не стеснялись и с удовольствием импровизировали: читали юморески, шутили, принимали участие в играх. Поскольку грядущий 2014-й год – это Год Лошади, мы всячески «задабривали» лошадку: поили её, кормили, отгадывали загадки. И лошадка не осталась в долгу: была розыграна праздничная лотерея «Дареному коню в зубы не смотрят», и каждый наш гость получил новогодний подарок.

Гости разъехались в прекрасном расположении духа. А мы услышали много благодарных слов за хорошо организованный вечер.

**Баглаенко И.А. – руководитель, Ельцова О.Е. – психолог,
Набока Г.И. – аниматор, Лысенко Ю.О. – куратор волонтёрской
группы проекта «Укрепление социальных связей людей, которые
пострадали от нацизма, путём проведения встреч с молодёжью
как для мобильных, так и для немобильных пожилых людей
в городе Харькове» ХОБФ «Социальная служба помощи»**

Забываем о старости

Программа «Место встречи – диалог» дает возможность нам, пожилым людям, забыть о возрасте и отвлечься от бытовых проблем. В Днепродзержинском городском отделении УСУЖН в рамках этой программы при поддержке немецкого фонда « Память, ответственность, будущее» создан клуб общения «Вспомнить трудно – забыть невозможно», где участники проекта организовали кружки по интересам: «Украинские узоры» - для рукоделия. «Щедрый урожай» - для любителей овошеводов и садоводов. Большинство людей пенсионного возраста стараются заполнить свободное время полезным трудом, заняться любимым делом, что подуше и с пользой.

ок «Щедрый урожай» охотно посещают и участники кружка, и участники проекта. В процессах работы обсуждают все проблемные вопросы по искусству выращивания хороших урожаев на своих дачных участках, обмениваются секретами и опытом, проверенным годами.

Участники кружка частые гости в городской библиотеке, где работает клуб «Садыба» и

получают консультации у профессионального агронома Коваленко Сергея Ивановича, изучают литературу. Плоды своих трудов они представили на небольшой выставке и хотя урожай не большой, но он выращен своими руками.

Все продукты экологически чистые, красивые на вид, замечательные на вкус. Участники кружка охотно делились рецептами, советами и своими секретами. После дегустации были отмечены лучшие изделия.

**Руководитель проекта «Вспомнить трудно - забыть невозможнo»
Шевченко А. С.**

Ретро-бал в Запорожье

15 декабря в Запорожье состоялся третий ежегодный волонтерский Ретро-бал!

В этом году бал посвящен «стиляжным» 1955-65 годам. Запорожский зал пестрил яркими платьями, пышными юбками и галстуками «кислотных» цветов, ведь вход на праздничный бал был разрешен только в нарядах той эпохи. Ретро-бал – это программа, нацеленная, прежде всего, на диалог между поколениями – от самых юных волонтеров до тех, кто был юным в 1955-65 года.

Инициатором этой программы является ЗГБФ ЕОЦ «Мазаль Тов». Три года назад участники программ «Мазаль Тов» и волонтеры движения «Твори добро, Украина», придумали и провели первый Ретро-бал «Довоенные 1930-е». Мероприятие прошло успешно и с каждым годом в программе Ретро-бала участвовало всё большее количество выступающих и партнеров. В этом году организация и проведение бала стало возможным благодаря партнерам: «БФ Хэсэд Михаэль», ЗООО «Дивосвит» и МК «Запорожсталь». Приятным сюрпризом для присутствующих было награждение «стильными» грамотами партнеров и активных участников волонтерского бала.

Создавали торжественное настроение ведущие – директор ЕОЦ «Мазаль Тов» Инесса Носенко и директор БФ «Хэсэд Михаэль» Анатолий Швельд. Им помогали активные участники клуба людей с особыми потребностями «Равные возможности», которые объявляли номера выступающих.

Концертных номеров было множество. Самым запоминающимся и ярким был танец чарльстон в исполнении Татьяны Луговской. Несмотря на внушительный возраст, Татьяна Николаевна настолько зажигательно танцевала и искрилась энергией, что могла дать фору многим молодым. Трогательный танец исполнили уже известные в городе Запорожье танцоры на инвалидных колясках - Виктор Карпов и Ирина Петровская.

На бал приехали также волонтеры из области – ученики Антоновской школы Вольнянского района организовали волонтерское движение в собственном селе и приехали в Запорожье перенять опыт у «опытных» добровольцев «Твори добро, Украина!». Старшему волонтеру-участнику Ретро-бала, народному любимцу, Аркадию

Хуновичу Гендлеру несколько лет назад исполнилось 90! А самым юным танцорам-стилягам – в 10 раз меньше.

Сколько всего интересного было: показ мод той эпохи, танцевальные флешмобы и мастер-классы (в которых участвовали и дети и пожилые гости бала), песенные номера и даже розыгрыш призов в лотерее! Гостям раздавали самые знаменитые конфеты того времени: «Дюшес» и «Барбарис».

Кроме танцевальных мастер-классов и выступлений для гостей Ретро-бала также были организованы: фотостудия, творческие мастерские, кинопросмотр фильмов того времени, игры в шашки, шахматы. Участники также подготовили и провели выставки атрибутики и предметов быта того периода. Так, например, ученики и педагогический коллектив Антоновского УВК Вольнянского района организовал выставку рушников ручной работы, вышитых аматорами того времени. Также на выставке присутствовали картины, изготовленные руками творческих специалистов этой школы. На программе также был представлен партнер ЕОЦ в проведении этой традиционной уже программы – Авто-мотоклуб «Фаэтон», который представил экспозицию техники (автомобили, велосипеды, мотоциклы) и предметы быта (радио, телевизоры, транзисторы и т.д.) периода 55-х и 65-х годов. Все предметы являются экспонатами музеиной экспозиции и были предоставлены специально для нашей программы.

Национально-культурные общества также были представлены на программе в качестве гостей. Партнеры из Греческого Совета «Эллада», Областного польского общества им. А.Мицкевича, Общества болгарской культуры «Возраждане», Молодежного культурного центра «Заммельзуриум», представители Отдела по делам туризма и национальностей Запорожской областной государственной администрации присутствовали согласно дресс-кода в костюмах этого периода....

Мероприятие получилось очень душевным, ярким, запоминающимся. Благодаря обстановке в зале, антуражным костюмам, запоминающимся танцевальным номерам – на этом балу, в 2013 году произошло полное погружение в атмосферу стиляг – времени «чуваков и тусовок».

Участник программы, волонтер проекта «Клуб для пожилых «Здоровое старение»

**Запорожский городской благотворительный фонд «Еврейский общинный центр «Мазаль Тов»
Дорошенко Ирина.**

**Добре справи не
повинні
завершуватися**

Народна мудрість стверджує, що у добрих справах закладені прекрасні прояви душі людини. Саме у цьому мали змогу переконатися організатори та учасники проекту «Психолого-ресурсіалізаційна

підтримка літніх», що реалізовувався Жидачівським районним центром Суспільної служби України. Довгі роки цю громадську організацію очолював Степан Толох, який і став ініціатором проведення проекту в нашему районі. Проект проходив в рамках програми Фонду «Пам'ять. Відповіальність. Майбутнє» і мав на меті належно оцінити життєвий досвід літніх людей, у першу чергу жертв націонал-соціалізму, і передати його наступним поколінням, стимулював людей старшого віку та молодь активно включатися в громадську діяльність. Люди, які пережили сталінський тоталітарний режим та лихоліття війни, потребують не тільки допомоги. Їх життєві досягнення мають бути відзначенні і враховані. В ході роботи проекту постало актуальне питання про використання потенціалу вітчизняної соціальної системи і створення стійких структур допомоги жертвам нацизму і тоталітарного режиму на місцях. Цільова група проекту – остарбайтери, учасники війни, діти війни, репресовані та члени їх сімей. Для них організовувалися святкові заходи, гуртки за інтересами та обміну досвідом (рукоділля, кулінарії), екскурсії в музеї та поїздки у центри духовної віднови.

24 грудня у м.Жидачеві у форматі форуму за підсумками проекту відбулася зустріч волонтерів, бенефіціарів (людей літнього віку), практичних психологів, представників громадськості. У невимушений обстановці запрошені мали змогу поділитися враженнями про хід проекту, труднощі і досягнення. Представники кожного мікроцентру розповідали про те, як починався проект, перші перемоги, цікаві моменти. У кожному слові старшого покоління відчувалась подяка за турботу до літніх

людей, щастя бути комусь потрібними, це батьківська турбота про майбутнє «своїх дітей», якими ми стали для них з першої зустрічі, дитяча безпосередність під час спогадів про дитинство (особливо про нього), це любов до рідного краю, беззареперечна віра в світле майбутнє України і в те, що вони це обов'язково побачать. Це був просто калейдоскоп почуттів. Часом неможливо було відразу продовжити розмову, надати слово наступному учаснику, бо саме в ці хвилини слухали спогади про минуле, різні нові історії, вірші, співаночки. Адже так звички вони, що їх хтось охоче слухає, що комусь цікаві їхні спогади, не просто для «галочки», а тому, що за час проекту всі ми зрозуміли, що найважливішим було все ж спілкування. З сумом згадуючи, що проект завершується, ми переконувались, що вся вкладена у кожен захід – виступ, виріб рукоділля, поїздка в духовні, історичні чи культурні центри нашого краю – часточка добра обов'язково дасть свої паростки. І наші діти будуть і вже є милосердними, співчутливими, одним словом, небайдужими до тих, хто потребує допомоги, підтримки, або, часом, просто доброго слова. А їхні душі стали благодатним ґрунтом для паростків добра.

Загалом, найбільш важким був не стільки початок роботи. Як виявилося потім, найважче було змиритися з тим, що наші учасники-бенефіціари відходять в інший світ. Коли ще кілька днів тому людина прийшла на свято, а згодом її не стало. Коли

запланували зайди наступного тижня (по своєму складеному графіку), а раптом дізнаєшся, що іти уже пізно. Це важкі уроки проекту. Ми зрозуміли, що проект, задуманий для бенефіціарів – жертв нацизму, тоталітарного режиму, - насправді більше потрібний молодим, тим, хто житиме і будуватиме наше «завтра». Наши волонтери у своїх виступах на форумі підкresлювали, що вони навчилися багатьом важливим речам. Що не варто сліпо вірити підручникам історії, що людина може не тільки вижити у важких умовах, а й залишитися людиною, що найважливіші речі в житті – здоров’я, сім’я і віра в Бога, духовність. Що своїм бабусі і дідусям треба приділити увагу, що вони хочуть розповісти, чого навчило їх життя (о відкриття: вони теж колись були молодими!). Що треба навчитися прощати. Що потрібно спішити робити добре справи для них, поки ще є така можливість. Вони подорослішли в ході проекту – наші волонтери, а деяким з них проект допоміг визначити для себе головні цінності у житті. Всі, хто брав участь у проекті, мали нагоду пересвідчитися – ініціатива, що йде від громади, може втілитись в життя.

Люди здобули досвід одержання психологічної допомоги, що раніше мало практикувалося. Привернення уваги до проблем людей літнього віку, а також до якості їх медичного обслуговування – одне з вагомих досягнень.

Місцева громада оцінила виконаний проект як корисний, позитивний та необхідний не лише старшому, а й юному поколінню. Це було висловлено учасниками форума за підсумками проекту, а також у вихідному опитуванні бенефіціарів, це думка партнерів проекту. З огляду на це, є необхідність продовжувати роботу у цьому ж напрямку. Між нашими волонтерами і бенефіціарами встановлено тісний емоційний зв’язок, і з закінченням проекту він не припиниться. Наші волонтери планують продовжити відвідування немобільних бенефіціарів, школи планують підтримувати і надалі діючі площаці для зустрічей, психологи-фасилітатори надаватимуть психологічну підтримку. Маємо надію, що проект матиме своє продовження.

Добрі справи не повинні завершуватися. Тепер літні люди нашого району зможуть знайти підтримку та розуміння в терцентрі соціальної служби, психолог якої була учасником проекту та має досвід такого спілкування.

Галина Пельо

Теплый дом

Декабрь подарил нам много новых знакомств. В рамках проекта «Цимес – еврейская кухня для всей семьи» волонтеры ЕСКЦ «Гилель» посетили несколько теплых домов города Киева. Тёплый дом – это квартира, в которой собираются пожилые люди, что бы пообщаться, поделится новостями и просто провести время вместе. Несмотря на почти прекратившееся финансирование таких квартир, участники этих встреч все равно продолжают собираться вместе. Их встречи всегда происходят в одно и то же время, в определенный день недели. У каждого из участников теплого дома есть свое место в комнате. Они обсуждают новости, зачитывают интересную информацию из газет, читают стихи.

Несколько таких встреч и посетили наши волонтеры. В течении встречи ребята активно принимали участия в дискуссиях, рассказывали о предыдущих встречах в рамках проекта. За чашечкой чая со сладостями им были рассказаны множество историй участников теплых домов. С ними поделились семейными рецептами, и

пригласили посетить эти теплые дома еще.

Также мы побывали на кухнях нескольких пожилых участников нашего проекта. Совместное приготовление блюд действительно сближает. С нами делились забытыми рецептами, семейными историями. Пожилые участники делились с волонтерами опытом прожитых лет. Хорошее настроение и искренние эмоции на лицах участников встреч, вкусные блюда, и много новых интересных историй стали результатами этого месяца.

Еврейский студенческий культурный центр «Гилель»

Клуб досуга «Мы вместе!»

Декабрь запомнится участниками нашего проекта как месяц насыщенных, незабываемых встреч с людьми, которые не только пережили тяжелые годы фашистской оккупации, прошли лагеря и плен, а и сейчас ведут активную, интересную жизнь и по-прежнему не сдаются.

В начале месяца в клубе досуга «Мы – вместе!» мы провели так называемую «литературную гостиную», посвященную поэзии современных авторов – «Мой маленький томик стихов». В этот день клуб гостеприимно распахнул свои двери местным поэтам и людям, увлеченным стихосложением. Гости клуба стали свидетелями яркого выступления поэта, члена межрегионального Союза писателей Украины Константина Серебряного. Никто не остался равнодушным к его стихам и басням, полным вечной истины и философского смысла. Ветераны, среди которых было немало пострадавших от национсоциализма в годы оккупации Луганска, были заворожены стихами, прочитанными Верой Овчаренко-Ивко, Еленой Бугаевой, Аллой Грибановой. Тепло были встречены самодеятельные поэты клуба Николай Чуприн и Алла Гнидаш. В их лирических стихах звучало духовное состояние человека, любовь к людям, к природе своего края. Незабываемый вечер надолго остался в памяти участников.

В День Святого Николая члены клуба досуга «Мы – вместе!» получили замечательный подарок – возможность побывать на чудесном концерте Луганского академического симфонического оркестра. В этот день для наших пожилых луганчан звучали музыкальные иллюстрации к балету «Щелкунчик» Петра Чайковского и музыкально-литературная композиция по повести А.С. Пушкина «Метель» композитора Г.Свиридова.

Также в декабре мы продолжили знакомство с нашими подопечными – людьми маломобильными и немобильными, которые почти не выходят из дома и не могут активно участвовать в жизни клуба. Одна из наших новых друзей – Миняйлова Мария Ильинична, 1926 г.р. поделилась с нами своими воспоминаниями о детстве.

Сегодня – она героиня нашего рассказа. В семье Миняйловых было трое детей – старший брат Михаил, Мария и младшая сестра. Когда в 1942 году, немецкие солдаты при поддержке местных полицаяев увезли молодых девушек из Луганска в Трехизбенку для отправки в Германию, Мария с младшей сестрой и подругой Волошиной Лидией сбежали. Пешком, в зиму, без остановок – домой, а там их уже ждали полицаи, устроив засаду около дома. И вот они снова в пути, но только теперь в Польшу. Желание вырваться на свободу было сильнее страха смерти, а значит молодым девушкам предстоял побег. Перед Новым годом фашисты устроили гуляние в штабе. Выбив окно барака, ползком, девушки выбрались из лагеря. Устроив утреннюю проверку, немцы, недосчитавшись троих, отправили отряды с собаками на поиски убежавших. Их конечно же поймали, избив до полусмерти, кинули в вагон отправлявшийся в Германию. Всех новоприбывших в концлагерь под Магдебургом распределяли на работы, маленькой и хрупкой Марии досталась работа прислуго в доме офицера, как и другим симпатичным девушкам. Не желая работать на хозяина, Мария сбежала, подговорив еще нескольких. В чужой стране, не зная языка далеко не убежишь. Вот и Мария была схвачена в считанные часы, и отправлена на работу в шахту. Чудом избежав расстрела, сильно избитая, со сломанной рукой она не расставалась с мыслью о свободе. «Не желаю ни друзьям, ни врагам пережить то, что было с нами». Мария Ильинична до сих пор не ест хлеб, из-за того, какой давали там в концлагере – железные опилки, ботва и мусор. Она выжила благодаря воде. Что ощущала Мария, когда в концлагерь в 1945 году вошли войска союзной армии США нам остается только представлять. «Мне хотелось плакать и смеяться», - говорит она. Мария потеряла на войне и брата, и отца, а возможность продолжить свой род не дали эксперименты нацистов, которые делали уколы своим пленникам.

В свои 87 лет Мария Ильинична неунывающая, стойкая женщина, всегда рада приходу гостей. Ее любовь к жизни заряжает всех позитивом. Несмотря на отсутствие родных людей, она поддерживает теплые отношения со многими людьми – это и соседи, которые помогают ей в быту, и давние знакомые, которые ее навещают, а также не забывает ее школа №23 г. Луганска. Учащиеся школы приходят к ней в гости не только по праздникам с поздравлениями, но и в будние дни, оказывая посильную помощь.

Так коллективным участником нашего проекта «Связь времен и поколений – создание клуба досуга «Мы – вместе!», поддержанного программой «Место встречи – Диалог» Фонда «Память, ответственность и будущее» теперь стал волонтерский отряд «Радуга» коммунального учреждения «Луганская средняя общеобразовательная школа I-III ступеней № 23» под руководством Резниковой Оксаны Анатольевны. Теперь у нас есть новые помощники – небезразличная к чужому горю молодежь.

Анна Низкодубова,, Благотворительный фонд «Свет сердца», г. Луганск.

**Новогодний праздник
в Клубе пострадавших
от фашизма одесситов**

Члены Причерноморского клуба жертв нацистских преследований «Память», созданного Ассоциацией «Ренессанс Одессы» при поддержке немецкого фонда AVZ, заблаговременно начали подготовку к

проводению праздничной новогодней встречи. Еще в октябре активисты Клуба объявили о подготовке к встрече Нового года в стиле 40-50-х годов, а также о проведении творческого конкурса на лучшее представление новогодней праздничной атрибутики той эпохи. В конкурсе участвовали фабричные и самодельные елочные и другие новогодние украшения, поздравительные открытки и фотографии, маскарадные маски и костюмы, стихи, песни, забавы и т.п. По единодушному решению участников встречи призовые места поделили узники концлагерей Каряжа Лida и Матвеева Светлана. Они представили на конкурс целые коллекции: старые новогодние игрушки, сувениры, открытки, самодельные гирлянды и украшения. Остальные участники получили поощрительные новогодние подарки. Даже кратковременное отключение электричества не нарушило праздничного настроения – зажженные свечи на столах, отражаясь в новогодних игрушках на нарядной елке, внесли определенную экзотику и загадочность в атмосферу праздника.

К Новому году пожилые люди и молодежь Клуба сообща собрали, красочно оформили и представили выставку Рождественских и Новогодних открыток.

Коллекция составила более полусотни открыток, которые экспонировалась по нескольким направлениям: старинная дореволюционная открытка, украинская открытка, открытка периода Великой Отечественной войны и послевоенная советская открытка. Выставочная экспозиция продемонстрировала не только высокую художественную ценность и коммуникативную функцию поздравительной

новогодней открытки, но и такие ее малоизвестные стороны, как смысловую и идеологическую нагрузку, а также историю своего развития.

Открытки послевоенных лет отражают домашний уют, воспевают мирную жизнь и возвращение к семейным праздникам, чистой скатерти и звенящим бокалам, радующимся румяным детям. После военных лишений непривычно красочные новогодние открытки крепко вошли в жизнь советских людей. У человека, взявшего ее в руки, рождается ощущение праздника, детства и чуда. Наверное, поэтому пожилые участники новогодней встречи с легкой грустью вспоминали события своей жизни, связанные с этой напрасно утраченной добродушной традицией.

Приподнятое праздничное настроение на новогодней встрече также поддерживали многочисленные поздравления, поступившие от руководителей фонда, наших друзей из других городов и организаций, вкусные угощения и добрые пожелания, как самих непосредственных участников праздника, так и их коллег, которые по состоянию здоровья смогли огласить свои приветствия и пожелания только по телефону. Дружескими аплодисментами был встречен уже хорошо известный участникам встреч творческий коллектив авторской песни

«Вдохновение». Александр Федорчак в дуете с дочерью Натальей открыли праздничное выступление жизнерадостной песней «Хорошее настроение», далее подарив пожилым людям много своих веселых творческих работ.

Праздничная встреча принесла людям, вынесшим тяжелейшие лишения во время войны и особо нуждающимся в душевной теплоте и внимании, хороший заряд бодрости, хорошего настроения и уверенности на Новый

2014 год.

**Директор Причерноморского клуба «Память»
Николай Овчаренко.**

Несподіваний гість.

Грудень місяць для учасників проекту «Соціальний супровід жертв націонал-соціалізму та їхніх сімей» міста Борислава був сповнений приємними несподіванками та цікавими зустрічами, різноманітними святковими заходами, які проводились для мобільних учасників проекту в приміщенні Карітасу, а також в помешканнях маломобільних та немобільних учасників проекту. Одним з таких заходів було святкування дня св. вел. Миколая, яке припадає на 19 грудня. Святкове дійство було підготоване дітьми Карітасу, волонтерами та працівниками проекту. Це свято обєднало різні покоління і було проведено в атмосфері затишку та родинного тепла, де подарунками та привітаннями святий Миколай обдарував як дітей, так і людей похилого віку. Діти та підопічні проекту разом розповідали вірші, згадували свято Миколая в ті далекі повоєнні роки, голод та скруту, які відчували їхні родини в цей час, співали пісні та колядували. Діти зацікавлено слухали непрості спогади.

Окрім свята, що відбулось в приміщенні Карітасу, працівники проекту разом зі святим Миколаєм і солодкими подарунками відвідали немобільних та мало мобільних учасників проекту вдома, даруючи тим самим літнім людям багато позитивних емоцій, приємного здивування та радості, пісень та колядок. Як говорили нам літні люди, такого великого гостя, як св. Миколай, вони у своїх помешканнях бачать вперше і обов'язково просили, щоб ми зробили їм фото з Миколаєм на згадку про цей несподіваний, але такий теплий, радісний візит.

Марія Підлубна
Координатор проекту
«Соціальний супровід жертв націонал-соціалізму та їхніх сімей»
МБФ «Карітас-Борислав»

Добра воля й активна життєва позиція

Благодійні, громадські організації, люди, які опинились в складних життєвих ситуаціях сьогодні завдячують, що серед нас є одна дуже надзвичайна категорія особистостей, ім'я якої – волонтери.

Волонтер — це людина, яка працює безкоштовно, яка безкорисно віддає свої сили, талант і енергію на благо людини в потребі. Головне для добровольця — бажання допомагати іншим, співчуття тим, хто його потребує, прагнення брати участь у реалізації важливих соціальних завдань. Карітас радий з того, що має можливість залучати до своїх ініціатив безліч відчайдушних індивідуальностей, які без вагань вирушають на допомогу дітям, людям похилого віку та усім, хто потребує підтримки.

Однією із груп активних молодих людей із свідомою соціальною відповідальністю, які долучаються до роботи БФ «Карітас Івано-Франківськ УГКЦ», є волонтери - студенти Івано-Франківської Духовної Семінарії. І цього року 14 семінаристів долучились до числа волонтерів Карітасу, проявивши свою жертовність в ім'я доброї справи на користь іншим. Впродовж останніх чотирьох місяців вони працюють для осіб, які потребують піклування та сторонньої допомоги у рамках проекту «Клуб людей похилого віку «Надвечір». Під керівництвом соціального працівника - координатора волонтерів молоді люди здійснюють патронаж для 13-маломобільних та 8-немобільних осіб літнього віку - жертв тоталітарних режимів та невиліковно хворих осіб з метою надання їм соціально-побутових послуг. Якість надання послуг на достойному рівні, адже впродовж вересня – жовтня 2013 року усі вони отримали знання та практичні навички догляду за хворими під час організованих навчальних програм.

Для підопічних проекту волонтери надають послуги заміни постільної та натільної білизни, гігієні; здійснюють прогулянки на свіжому повітрі, закупки продуктів харчування, допомагають у веденні домашнього господарства - перуть прибирають, виносять сміття. Для деяких підопічних проекту, завдяки опануванню роботи з глюкометром, волонтери здійснюють контроль за рівнем цукру у крові; вміють також вимірювати артеріальний тиск, температуру, пульс.

«Для хворої людини важливо знати реальні показники життєдіяльності організму в той час, коли її самопочуття погіршилося. Тому мое вміння користуватися цим медичним обладнанням й знання показників та норми допомагає зорієнтуватися, яку допомогу необхідно надати людині в тій чи іншій ситуації» - ділиться своїми враженнями Віталій Паламар.

Завдяки роботі волонтерів у проекті люди похилого віку, які через хворобу та вік перебувають в ізольованому середовищі, отримали емоційну підтримку,

спілкування. Послуги, надані волонтерами сприяли покращенню, як психоемоційному, так і фізичному стану. Молоді люди надали:

- 16 послуг по догляду за тілом, підтримки особистої гігієни,
- 166 послуг з ведення домашнього господарства - здійснювали закупку продуктів, харчування, прибирали, забезпечували доставку продовольчих пайків, миючих;
- 267 послуг з організації дозвілля - спілкування, прогулянки, читання, духовно-моральна підтримка.

Підопічні проекту «Клуб людей похилого віку «Надвечір» дуже вдячні своїм новим приятелям, які допомагають їм - стороннім, незнайомим людям, є небайдужими до їх страждань, уміють співчувати та відчувати чужий біль. Їхня праця робить усіх, хто потребує уваги, хоч на мить щасливішими.

**Олег та Микола
БФ "Карітас Івано-Франківськ УГКЦ"**

МЕРЕЖА ДОМАШНІХ КЛУБІВ

Західний регіон України з давніх давен славиться своїми традиціями та обрядами. Кожен, хто не черствіє душою, хто сповнений доброти і любові до української спадщини повертається до традицій свого народу. Вишивка – це нетлінний скарб століть, що передається від покоління до покоління і об'єднає минуле і прийдешнє. Це спадкоємність не лише в межах роду, а й народу. В Івано-Франківському відділенні Всеукраїнської благодійної організації «Турбота про літніх в Україні» в рамках Проекту «Мережа

домашніх клубів», який виконується за Програмою «Місце зустрічі – Діалог» в грудні місяці 2013 року проведено виставку-вернісаж «Viшиванка вміє промовляти», в якій взяли участь учасники Проекту та волонтери.

Працівник бібліотеки, волонтер Богдана Ботюк розповіла і продемонструвала присутнім історію виникнення української вишивки. Кожен з учасників представив свої вишивки, які зберігаються в родині: це і

сорочки –вишиванки, яким понад 150 років і сучасні вишиванки, картини, вишиті гардини, наволочки, запаски. Кожна майстриня з гордістю розповідала про те, хто вклад душу і серце в кожну представлену роботу. Вразила розповідь колишньої політв'язниці Анастасії Гуменної, яка 10 років відбула в Сибірських таборах. Незважаючи на виснажливу працю, перебуваючи на чужині, вона пам'ятала про рідну домівку. Витягнутими нитками із старого светра із слізами на очах вишивала калину. Згадувала Україну і свою родину. Ця вищита калина і досі зберігається серед багатьох вишиванок, які прикрашають її домівку.

В заключній частині всі заспівали «Пісню про рушник», «Viшиванка».

**Академия
социализации
пожилого человека**

21 декабря в рамках программы «Академия социализации пожилого человека» состоялась поездка жителей города Стаханов в Донецкий национальный академический театр оперы и балета им. А. Б.

Соловьяненко. Этот театр, известный под названием Донбасс Опера, давно полюбился театралам Донбасса. В репертуаре театра самые известные постановки классических произведений, а также спектакли украинских композиторов.

Театр посетило более 40 участников программы – пенсионеры, люди среднего возраста, молодежь и подростки. Совместный просмотр оперетты открыл множество общих тем для диалога всех поколений, взрослые и молодежь живо обсуждали события и проблемы, затронутые в постановке – вечно живые темы любви и преданности, богатства и бедности. Такие мероприятия способствуют налаживанию диалога, и объединяет представителей разных поколений.

Театр продолжает завоевывать любовь и авторитет зрителей интересным репертуаром, экспериментированием, приглашая лучших режиссеров, дирижеров, хореографов.

Пожилые участники программы безмерно благодарны за предоставленную возможность преодолевать социальную изоляцию, в преклонном возрасте иметь возможность общаться, быть не одинокими, всесторонне развиваться.

Сытникова Наталья

Руководитель проекта "Академия социализации пожилого человека"

Організатор програми:
Всеукраїнська благодійна організація
«Турбота про літніх в Україні»
Адреса: 02100, Київ, Бажова, 2, 23
Веб-сайт: www.tlu.org.ua

Програма підтримки Фонду EVZ

Видання здійснюється в рамках програми
«Місце зустрічі – Діалог» за фінансування
Фонду «Пам’ять, відповідальність і майбутнє»
(Німеччина)

Веб-сайт: www.stiftung-evz.de,
<http://www.mestovstrechi.info/ua/>

Виконавець випуску:
Еврейский студенческий культурный центр «Гилель»
Киев 01004,
Красноармейская 30, офис 1